K §§ 31, 32 a 33 n. z. Oprávnění zaměstnavatele k odhlášce povstává pouze tenkráte, jestliže pracovní poměr byl zrušen.

Zákon podrobuje v § 1 pojištění vykonávání prací a služeb na základě pracovní neb služební smlouvy. Jestliže § 31 n. z. ukládá zaměstnavateli povinnost, odhlásit osobu ze zaměstnání vystupující nejpozději třetího dne po skončení pracovního poměru, projevuje tím svoji vůli, že pojistný poměr nemá pominouti jakýmkoli zastavením práce, nýbrž jen tehdy, když jest důsledkem skončení pracovního poměru. (Nález nejv. spr. soudu z 28. 6. 1924, č. 11621/24.)

Různé.

Zákon z 19./12. 1918, č. 91 Sb. z. a n. o osmihodinné době pracovní jest normou sociálně politickou všeobecné povahy a musí býti hodnocen jako norma sui generis.

Výměrem okresní správy politické v A. ze 14. července 1922, č. 22452 byl uznán A. G. vinným přestupkem § 4, odst. 2, zákona z 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n., poněvadž ve své živnosti pracoval i v neděli, a odsouzen dle § 13, téhož zákona k peněžité pokutě 500 Kč ve prospěch reservního fondu okresní nemocenské pokladny v A., v případě nedobytnosti k trestu vězení v trvání 30 dnů. K odvolání odsouzeného potvrdila sice zemská správa politická rozhodnutím ze dne 23. února 1923, č. 416.560/22 naříkaný výměr, nařídila však, aby pokuta byla přikázána ve prospěch fondu chudinského a nikoliv reservního fondu okresní nemocenské pokladny v A. Tomuto příkazu vyhověla okresní správa politická výměrem ze dne 16. července 1923, č. 23903 a přikázala zmíněnou peněžitou pokutu místnímu obecnímu fondu chudých. Odvolání stěžovatelky z tohoto výměru zemská správa politická v Praze rozhodnutím ze dne 4. srpna 1923, č. 322.439 nevyhověla z důvodu, že tu jde o přestupek policejní, a že vzhledem k tomu, že zákon o 8hodinné době pracovní neobsahuje žádného ustanovení, pokuta pro přestupek tohoto zákona uložená dle dekretu dvor. kanceláře ze dne 6. března 1840, č. 413 Sb. j. z. plynouti má do chudinského fondu obce, kde přestupek byl spáchán. Odvolání okresní nemocenské pokladny v A. do tohoto rozhodnutí ministerstvo sociální péče naříkaným rozhodnutím ze dne 20. října 1923, č. 44.567 — E. 1923 nevyhověla z důvodu rozhodnutí v odpor vzatého.

Ve stížnosti na nejvyšší správní soud vytýkající naříkanému rozhodnutí nezákonnost, opakuje stěžovatelka svůj v řízení správním hájený právní názor, že zákon ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. jest vlastně jen doplněním a rozšířením zákona ze dne 16. ledna 1895, č. 21 ř. z. Tento zákon poukazuje na trestní ustanovení živn. řádu, dle něhož (§ 151) peněžité tresty plynou do reservního fondu okresní nemocenské pokladny, a jen když tu není příslušnosti k nemocenské pokladně, do chudinského fondu obce, kde čin byl spáchán. A. G. své dělníky pojistil u okresní nemocenské pokladny, přísluší tudíž pokuta jejímu reservnímu fondu. V rozhodnutí cit. dvor. dekret z 6. března 1840, č. 413 Sb. j. z., platí jen subsidiárně, pokud tu není zákona specielního. Zástupce stěžovatelčin při ústním líčení poukazoval ještě zvláště na úzkou souvislost četných ustanovení zákona o osmihodinné době pracovní a živnostenského řádu, dovozuje, že zákon o osmihodinné době pracovní je jen doplňkem živnostenského řádu právě tak jako jím jest zákon o nedělním klidu. Tento názor nejvyšší správní soud nesdílí.

Stěžovatelka má potud pravdu, že zákon ze dne 19. prosince 1918,